

### [Indenrigs- og boligministeren.]

i den situation, at de får en nedsættelse både nu og senere.

Jeg tror, det vil være rigtigt at give omegnskommunerne den håndsrækning, som her skulle muliggøre det for dem at se med noget mindre bekymring på huslejetilskuddene, end de hidtil har gjort.

En nærmere belysning af de forskydninger, som kan finde sted, vil det sikkert være rigtigst at give i et kommende udvalg.

Byggestøttelovens bestemmelse om, at en børnerig familie skal have boet mindst eet år i en kommune for at opnå tilskud, kunne — forsåvidt angår familier med 3 børn og derover —, hvis forslaget vedtages, i og for sig undværes hovedstadskommunerne imellem. Jeg har ikke stillet noget forslag herom, men vil naturligvis ikke have noget imod, at et sådant forslag ind sættes under sagens gang gennem rigsdagen.

Under de nuværende vanskelige vilkår for byggeriet, som har ført til, at huslejeniveauet — selv i de almennyttige boligforeningers byggeri — ligger over, hvad mindrebemidlede borgere kan forpligte sig til, er det nødvendigt at foretage sådanne lovændringer, at tanken om at bygge socialt-filantropisk byggeri får større betydning.

Bestemmelserne i den nugældende lovgivning om socialt-filantropisk byggeri går, som man vil vide, ud på, at boliger — beregnet til de i økonomisk henseende dårligt stillede medborgere — kan tilvejebringes ved et vist privat initiativ.

Forudsætningen er, at initiativet udgår fra en kreds af personer eller en forening, som er villig til at yde et tilskud til byggeriet på mindst 5 pct. Er dette tilfældet, kan staten tilskyde 15 pct. og kommunen ligeledes indtil 15 pct., således at 35 pct. af anskaffelsessummen altså ikke skal forrentes eller afdrages. Huslejen kan derved blive væsentligt mindre end i nogen anden form for støttet byggeri.

Det må under de nuværende vilkår være i samfundets interesse, at denne finansieringsform anvendes i højere grad, end det hidtil er sket, men det er klart, at det for den enkelte kommune er begrænset, hvor meget den mener at kunne ofre som tilskud til dette byggeformål, og i Københavnsområdet, hvor behovet for sådanne boliger er meget stort, kan man ikke vente, at omegnskommunerne, hvis kapitalbehov i forvejen er meget betydeligt, vil vove at sætte socialt-filantropisk byggeri i gang i større udstrækning.

Jeg tror derfor, det vil være rigtigt at

give bestemmelser, som muliggør, at de tilskud, som en kommune giver til dette virkelig socialt betonede boligbyggeri, kan fordeles på samtlige kommuner i hovedstadsområdet. På samme måde som mine forslag om en vis fordeling af eventuelle tab på fremtidige garantiforpligtelser og en udligning af huslejetilskuddene tilsigter at lette byggeriets spredning udover hele hovedstadsområdet, håber jeg med en bestemmelse om en fordeling af de kommunale tilskud til socialt-filantropisk byggeri over samtlige hovedstadskommuner at kunne lette opførelsen også i omegnskommunerne af huse egnet til beboelse for de dårligt stillede.

Jeg foreslår derfor, at enhver kommune i hovedstadsområdet skal kunne anmelde et beløb på indtil 200 000 kr. til fordeling på hele hovedstadsområdet om året. Det betyder, at der med bistand fra hele området i hver enkelt kommune kan igangsættes socialt-filantropisk byggeri til ca. 1,2 mill. kr. om året. Jeg vil tro, at vi på denne måde kunne forøge interessen for denne sag, og jeg håber, at det skal lykkes at få socialpolitisk interesserede kredse til at skaffe de 5 pct., som er forudsætningen. Jeg har ført samtaler med enkelte fremragende mænd fra erhvervslivet om spørgsmålet, og jeg har dannet mig den opfattelse af disse samtaler, at der vil være en stærk interesse for at være med her, hvis det lykkes os at overvinde de hindringer, som den enkelte kommunes svage økonomiske evner fremkalder. Forslaget skulle sigte hertil.

Som en konsekvens af dette forslag indeholder mit lovforslag om ændringer i byggestøttelovgivningen en bestemmelse om, at statens tilskud til socialt-filantropisk byggeri fastsættes efter behov på de årlige finanslove. Denne bestemmelse har almindelig karakter og skulle altså bane vej for en forøgelse af statens indsats på dette område. Jeg henviser iøvrigt til lovforslagets bemærkninger og slutter denne del af min tale med at fremhæve, at når man beskæftiger sig indgående med hovedstadsproblemerne og prøver på at trænge ind til disse problemers kerne, når man ret snart til at fastslå, at problemets kerne er at løse byggeopgaven i det samlede hovedstadsområde.

Som jeg allerede har sagt, må hovedstadens forhold ordnes etapevis. Man kan ikke begynde med pyramidens spids, men må begynde på det givne fundament. Man må, efterhånden som livet stiller sine fordringer om ændringer til fremme af hovedstadsområdets udvikling, honorere disse fordringer. Hvis man vil have alting på